

El Via Crucis del Montsacopa

L'*etnografia* és la disciplina que descriu els costums i tradicions dels pobles. En aquesta nova secció informarem dels costums i tradicions populars relacionades amb el catolicisme a casa nostra.

Un dels Via Crucis més importants és el que hi ha al camí del volcà del Montsacopa, a Olot. Al llarg del camí trobarem les catorze estacions, l'última de les quals és davant mateix de la porta del recinte de l'església de Sant Francesc. La mateixa venerable olotina Lliberada Ferrarons (1803-1842) n'era una gran devota.

Es convoca en temps de Quaresma: els divendres (a les 15.30 h) i els diumenges (12.00 h) i també el Divendres Sant (10.00 h). Surt des de la primera capella que es troba al final del carrer que porta al volcà del Montsacopa, a excepció del Divendres Sant, que ho fa des de l'església parroquial de Sant Esteve. Aquest dia, pot arribar a aplegar 300 persones.

El origen documentats de la pràctica del Via Crucis a Olot es remunten a finals del segle XVI i principis del XVII, quan els terciaris franciscans d'Olot –seglars olotins que seguien des del món familiar i laboral l'esperit de sant Francesc d'Assís– van començar a practicar-lo pels carrers de la ciutat fins pujar al Montsacopa.

L'any 1609, el rector de Sant Esteve d'Olot, Mn. Francesc Mitjà, va ordenar erigir al peu de la muntanya el temple dedicat a sant Francesc, que fou reconstruït el 1814 després que l'exèrcit francès el destruís. Fins al 1790 va ser cuidat per

ermitans. La tasca de l'ermità, a part de recollir almoines a la ciutat per al sosteniment del temple, era la d'anunciar amb les campanes el mal temps i fer els tocs d'oració al matí, migdia i vespre. Aquesta acció, que avui ens pot semblar de poca importància, era agraïda pels pagesos de la zona, ja que en aquella època el campanar servia de rellotge «virtual».

La devoció del Via Crucis a la capital garrotxina va anar creixent en fundar-s'hi un convent dels pares caputxins a Olot l'any 1627.

Les catorze estacions han estat remodelades al llarg del temps. El 1888, per exemple, es van haver d'inaugurar uns nous oratoris per culpa de les guerres carlines. Els actuals són de l'abril de 1949, ja que els anteriors van ser des-

trossats durant la Guerra Civil. Van ser sufragats per subscripció i col·lecta popular. Llegim a la premsa local olotina de l'època: «*Todas las clases sociales contribuyen al proyecto revistiendo una nota simpática y ejemplar, la que los agricultores de esta ciudad prestaron desinteresadamente el ganado y carrocería para el traslado de las piedras y demás materiales. Así como también el que las familias pudientes y cristianas se han adelantado para entregar la cantidad suficiente para sufragar por su cuenta el importe de cada uno de los oratorios que componen el mismo*» (*Arriba España*, 18 de març de 1949).

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN